

RESSÒ DE LA PARAULA

Pau en la foscor

En situació de crisi, quan amb prou feines es pot albirar una sortida i hom es veu envoltat de tenebra, el cristià ha de saber travessar la nit activant interiorment la fe més autèntica.

Les receptes d'ordre psicològic tenen un valor molt relatiu, perquè exerceixen una funció semblant als calmants davant una malaltia greu: alleugen, però no guareixen.

Tanmateix sí que ens resulta eficaç en la reactivació de la fe el record testimonial d'aquells cristians que, com a tals, van saber travessar «les seves nits». Els testimonis màrtirs, més que mestres del saber sofrir, són per a nosaltres mestres del saber viure.

Fa uns dies que he rebut, d'una germana carmelita estudiosa de la figura d'Edith Stein, un text que avui és realment oportú. Sor Benedicta de la Creu escrivia en la seva obra *Causalitat psíquica* (1918):

«Existeix un estat de quietud en Déu, de relaxació de tota activitat intel·lectual, en què no es fan plans, no es prenen resolucions, i no s'actua, sinó que tot l'esdevenidor es deixa en mans de la voluntat divina, abandonant-se a la Providència. Aquesta sort em va ser oferta després d'una experiència, que sobrepassava les meves forces, que va absorbir tota la meva energia vital i que em va privar de tota activitat.»

Tots tenim o hem tingut experiències que ens sumeixen en la perplexitat. És a dir, els recursos naturals al nostre abast resulten ineficaços. Llavors, una reacció lògica és quedar-se quiet, no fer res. Hi ha altres reaccions, com ara, fomentar experiències evasives. També sentim sovint missatges benintencionats, que miren d'aixecar l'ànim a fi que no

deixem de lluitar. Són missatges que es dirigeixen a tothom, però sobretot als joves: «coratge, tu pots», «si tu vols, pots», «res no és impossible», «entre tots podrem...». Aquestes paraules aconsegueixen fins i tot mobilitzar grups polítics. La vida, tanmateix, va deixant al seu lloc, al costat de les possibilitats reals, les il·lusions infundades. Quan venen els fracassos sempre hi ha una sortida: si no ho hem assolit ha estat per culpa dels altres, de la mala estructura o de no haver confiat prou en les pròpies forces. Mai la frustració és deguda al fet que el somni en si era un engany.

Edith Stein no va viure una vida als núvols. Més aviat al contrari, va tenir moltes raons per caure en la frustració. Però una vegada descobert el Déu de Jesucrist, el Déu personal amb el qual ens comuniquem en relació d'amistat, Ell mateix amat de carn de dolor, podia afegir:

«La quietud en Déu és quelcom totalment nou i particular davant la negació de l'activitat per falta de força vital. En el seu lloc apareix el sentiment d'estar amagada, d'estar alliberada de

tot problema, preocupació o obligació. I, mentre més em lliuro a aquest sentiment, començo a omplir-me més i més d'una vida nova, que m'empeny a noves ocupacions, sense que per a això actuï la voluntat. Aquesta energia vital apareix com a flux d'una activitat i una força que no són meves i que, sense cap tipus d'exigències per la meua banda, treballa en mi.»

Els grans testimonis no van deixar mai d'actuar. Només els va preocupar que allò que fessin fos conforme amb la voluntat de Déu, que fos coherent amb l'Evangeli.

Aquest camí consisteix a abandonar-se en Déu, sobre la base que els judicis i els requeriments aliens perden força, ja no són amenaces, «ja no els permeto que treballin en mi», perquè un obeeix a una energia més poderosa. Tot passa a l'interior, però aleshores des de dins s'il·lumina la foscor que ens envolta.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un Déu paradoxal

L'opció cristiana és plena de paradoxes. És una paradoxa un Déu que, a la vegada, és u i una comunitat de persones en l'amor: Pare, Fill i Esperit Sant. És una paradoxa que creés el món sense cap necessitat de fer-ho, que es revelés en ell, que s'encarnés en el món i que ho fes en aquell home que no tenia ni un lloc per néixer.

La paradoxa xoca, violenta la raó; també la meravella, la deixa astorada, però, a la vegada, l'estimula, l'activa, fins a tal punt, que lluny d'apaivagar l'activitat mental, la mobilitza intensament.

La paraula paradoxa és la més apropiada. El contingut de la fe és sorprenent, meravellós, però no, per això, irracional. És meravellós sa-

ber que no estàs sol en la nit més solitària de totes i que algú es recorda de tu quan tots s'hagin oblidat del teu nom.

No és irracional creure-ho, però tampoc és una afirmació que derivi de pensar el cosmos.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Paz en la oscuridad

En situación de crisis, cuando apenas se puede vislumbrar una salida y uno se ve rodeado de tiniebla, el cristiano ha de saber atravesar la noche activando interiormente la fe más auténtica. Las recetas de orden psicológico tienen un valor muy relativo, pues ejercen una función parecida a los calmantes ante una enfermedad grave: alivian, pero no curan.

Pero sí que nos resulta eficaz en la reactivación de la fe el recuerdo testimonial de aquellos cristianos que, como tales, supieron atravesar «sus noches». Los testigos mártires, más que maestros del saber sufrir, son para nosotros maestros del saber vivir.

Hace unos días he recibido de una hermana carmelita estudiosa de la figura de Edith Stein un texto que hoy viene a ser realmente oportuno. Sor Benedicta de la Cruz escribía en su obra *Causalidad psíquica* (1918):

«Existe un estado de quietud en Dios, de relajación de toda actividad intelectual, en que no se hacen planes, no se toman resoluciones, y no se actúa, sino que todo lo venidero se deja en manos de la voluntad divina, abandonándose a la Providencia. Esta suerte me fue deparada después de una experiencia, que sobrepasó mis fuerzas, que absorbió toda mi energía vital y que me privó de toda actividad.»

Todos tenemos o hemos tenido experiencias que nos sumen en perplejidad. Es decir, los recursos naturales a nuestro alcance resultan ineficaces. Entonces, una reacción lógica es quedarse quieto, no hacer nada. Hay otras reacciones, como, por ejemplo, fomentar experiencias evasivas. También escuchamos frecuentemente mensajes bienintencionados, que tratan de levantar el ánimo a fin de que no dejemos de luchar. Son mensajes que se dirigen a todos, pero sobre a todo a los jóvenes: «ánimo, tú puedes», «si tú quieres puedes», «nada es imposible», «entre todos podremos...». Estas palabras logran incluso movilizar grupos políticos. La vida, sin embargo, va dejando en su lugar, junto a las posibilidades reales, las ilusiones infundadas. Cuando vienen los fracasos siempre hay una salida: si no lo hemos logrado ha sido por culpa de los otros, de la mala estructura o de no haber confiado bastante en las propias fuerzas. Nunca la frustración es debida a que el sueño en sí era un engaño.

Edith Stein no vivió una vida en las nubes. Más bien al contrario, tuvo muchas razones para caer en la frustración. Pero una vez descubierto al Dios de Jesucristo, el Dios personal con el que nos comunicamos en relación de amistad, Él mismo impregnado de carne de dolor, podía añadir:

«La quietud en Dios es algo totalmente nuevo y particular frente a la negación de la actividad por falta de fuerza vital. En su lugar aparece el sentimiento de estar escondida, de estar liberada de todo problema, preocupación u obligación. Y, mientras más me entrego a este sentimiento, me comienzo a llenar más y más de una vida nueva, que me empuja a nuevas ocupaciones, sin que para ello actúe la voluntad. Esta energía vital aparece como flujo de una actividad y una fuerza que no son mías y que, sin ningún tipo de exigencias por mi parte, trabaja en mí.»

Los grandes testigos no dejaron nunca de actuar. Sólo les preocupó que aquello que hicieran fuera acorde con la voluntad de Dios, que fuera coherente con el Evangelio.

Este camino consiste en abandonarse en Dios, sobre la base de que los juicios y los requerimientos ajenos pierden fuerza, ya no son amenazas, «ya no les permito que trabajen en mí», porque uno obedece a una energía más poderosa. Todo pasa en el interior, pero entonces desde dentro va siendo iluminada la oscuridad que nos rodea.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

XII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu

Després de les realitzades amb èxit el mes passat a Vilafranca del Penedès, al novembre se celebren del 13 al 16 a la Casa de l'Església, de Sant Feliu de Llobregat, de les 21.30 a les 23 h. Enguany, les ponències formatives s'han articulades entorn el lema del Pla Pastoral per aquest curs, «Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit» amb el següent calendari:

- **Dilluns 13:** «Càritas i la comunitat cristiana», a càrrec de Conxa Marqués i Ramon Car-

bonell, equip directiu de Càritas Sant Feliu.

- **Dimarts 14:** «Els joves, la fe, la vocació», a càrrec de Carles Muñoz, delegat de Pastoral Juvenil i joves de la comunitat.
- **Dimecres 15:** «Església petita i fecunda, visió bíblica», a càrrec de Joan Ramon Marín, professor de Bíblia.
- **Dijous 16:** «Martí Luter, als 500 anys de l'inici de la Reforma», a càrrec d'Hèctor Vall, jesuïta, professor de Ecumenisme.

Per molts anys!

El passat 23 d'octubre va ser l'aniversari del bisbe Agustí Cortés. Al matí, els treballadors i voluntaris presents a la Casa de l'Església van felicitar-lo en un ambient molt familiar pels seus 70 anys de vida, agraint-lo pel seu acompanyament proper i encomanant-lo en la pregària a Nostre Senyor. Al vespre, els seminaristes de Sant Feliu també van celebrar amb ell l'aniversari, amb la participació a l'Eucaristia i Vespres a la capella de la Casa i el posterior sopar.

Missioners fins al final

El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, en representació del papa Francesc, va presidir el 21 d'octubre passat al matí la beatificació de 109 màrtirs claretians a la Basílica de la Sagrada Família, la més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa. Van assistir-hi 3.000 fidels, i van concelebrar 30 bisbes d'arreu del món, entre els quals el bisbe Agustí, i més de 300 capellans. Era pre-

sent també el pare Mathew Vattamattam, superior general dels Claretians.

Els nous beats feien part de 6 comunitats religioses, entre les quals, les de Cervera-Mas Claret, Vic, Barcelona i Sabadell. Dels 109 màrtirs, tres van néixer al territori de l'actual Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: el Gmà. Francesc Canals Pasqual, de Sant Andreu de la Barca; el Gmà. Pere Vives Font, de Pallejà; el pare Ciril Montaner Fabré, de Vilanova i la Geltrú.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

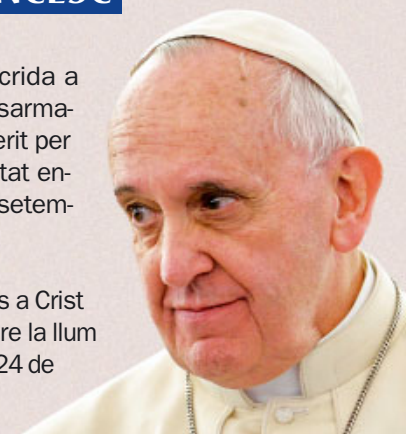

@Pontifex: «L'esperança és la virtut d'un cor que no es tanca en la foscor, que no s'atura en el passat, sinó que sap veure el demà» (20 de setembre).

@Pontifex: «L'Evangelí convida abans que res a respondre a Déu, que ens estima i ens salva, reconeixent-lo en l'altre» (22 de setembre).

@Pontifex: «Faig una crida a favor de la pau i del desarmament: en aquest món ferit per la violència, cal fraternitat entre els pobles» (22 de setembre).

@Pontifex: «Si som fidels a Crist i fem el bé podem difondre la llum de l'esperança de Déu» (24 de setembre).

Neix l'Escola Diocesana de Teologia

- Com s'entén la Creació en la societat del Big-Bang, de l'evolució de les espècies...?
- Té sentit parlar avui de «pecat», de «salvació», de «Regne de Déu»...?
- Podem encara ensenyar als nens la història d'Adam i Eva?
- Per què Déu permet que els homes es portin malament?
- Encara hi ha Cel, Infern i Purgatori?
- És difícil entendre l'Antic Testament, és realment Paraula de Déu?

Vivim en una societat global, plural, materialista, amb desinterès o reticències enfront al fenomen religiós, acostumada a posar-ho tot a debat i crítica. Aquesta situació fa palesa la necessitat i urgència d'ajudar els cristians de la nostra diòcesi a sostenir una fe que sovint és viscuda, però que pateix mancances de formació, ja que això posa en perill la mateixa fe o l'orienta vers un fi-deïsme, és a dir, creure sense entendre el que es creu.

A qui va adreçada?

En un primer nivell, divulgatiu, a:

- Creients de parròquies, arxipresbiterats, vicaries...
- Catequistes (de nens, de joves, d'adults, de família...), mestres de religió, visitadors de malalts, voluntaris de Càritas.
- Grups i moviments.
- Delegacions diocesanes.

En un segon nivell, més acadèmic, a:

- Tots els qui, perquè han descobert la bellesa de la Teologia o com a preparació a un ministeri o servei dins una comunitat, desitgen un ensenyament sistemàtic o optar a un grau acadèmic en Teologia.

Característiques pròpies del nivell divulgatiu

1. Motivació. Els cursos o xerrades que es programin han de respondre

a les inquietuds i als interessos reals dels que hi assisteixen. L'Escola no vol proposar cursos o xerrades, simplement ho farà a sol·licitud dels interessats.

2. Divulgació. És fonamental que els cursos o debats que es programin estiguin a un nivell assequible a tothom, amb un contingut, un llenguatge i una metodologia que respongui a aquest nivell.

Per tal d'aconseguir aquestes característiques, se seguiran aquestes indicacions:

- Evitar l'eruditisme.** La fe és raonable i comprensible per a tots.
- Evitar l'enciclopedisme i l'opinionisme.** Ensenyar no tant des de l'haver llegit molt i conèixer moltes opinions, sinó des de la joia d'haver pensat-patit-gaudit en descobrir la bellesa i la raonabilitat de la fe.
- Des d'una honestedat i veritat.** Recordant que la Teologia no ens pot donar la fe ni ens pot «destriar» el misteri per a entendre-ho, no ens pot explicar el «com», sinó el «perquè».
- Recolzats** sempre en l'«analogia de la fe» i en la «jerarquia de les veritats».

Oferta concreta a nivell divulgatiu

1. Cursos monogràfics

- Exemples: «Els deu manaments», «El Credo», «Escriptures» i «Paraula de Déu».
- Amb una durada reduïda de sessions; periodicitat i calendari a acordar.

2. Debats teològics

- A partir d'unes preguntes o un tema d'actualitat, seriós i central, proposat pels mateixos que han sol·licitat el debat.
- Consistent en una exposició-resposta inicial, seguida d'un diàleg obert.
- És a dir, una actualització-adaptació al moment present de les «Ques-

tions Disputatae», tot tenint en compte les noves aportacions de la pedagogia contemporània.

Informació i contacte

- www.bisbatsantfeliu.cat/vidacristiana/formacio/edt
- E-mail: escolateologiadiocesana@bisbatsantfeliu.cat
- Telèfon: 936 327 630
- Twitter: @TeologiaEdite
- Facebook: [facebook.com/diocesanaescola/](https://www.facebook.com/diocesanaescola/)

Els aspectes organitzatius i econòmics corresponen a l'organitzador de cada curs o debat (vicaria, arxiprestat, parròquia, delegació,...), amb l'assessorament de l'Escola de Teologia.

AGENDA

▶ II Jornada diocesana de visitadors voluntaris de Pastoral de la Salut.

Dissabte 11 novembre, a les 10.30 h, a la Casa de l'Església. Convocada per la Delegació de Pastoral de la Salut, amb el lema «Acompanyar la família del malalt».

▶ Cadena de pregària per les vocacions.

La nostra Diòcesi es compromet a pregar especialment els dies, 9, 19 i 29 de novembre. El dia 30 al matí, a la Casa de l'Església hi haurà una Jornada de Pregària i Formació amb preveres i diaques sobre l'acompanyament i discerniment vocacional. Web: www.cadenadepregaria.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sants Pere Poveda i Innocenci de la Immaculada Canoura, prevs., i companys mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ Dimarts [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. *Lleida*: □ Beat Francesc Palau i Quer, (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns., i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.;

sant Severí, mr.; sant Jacint M. Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indoxina, nat a Xàtiva.

8. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dijous [Ez 47,1-2.8-9.12 (obé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; *Urgell*: Sant Crist de Balaguer.

10. □ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461), i doctor de l'Es-

glésia; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s III).

12. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

Diumenge XXXI de durant l'any

COMENTARI

De mestre i guia només en tenim un: Crist

El llibre de Malaquies (que vol dir «missatger del Senyor») tanca la sèrie dels 12 Profetes Menors. Presenta la situació, tot i consagrat ja el Temple de Zorobabel: incompliment del shabat i desordres socials.

Sobretot denuncia un sacerdot que viola el pacte del Senyor amb Leví. *Sacerdots, si no feu cas de mi, us trauré el poder de beneir.*

Això és greu perquè, *abandonant vosaltres el camí dret, llavors molts s'allunyen de Déu.*

Evocant l'estada missionera a Tessalònica, Pau recorda: *ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills.* També diu (v. 11) que, *com un pare als seus fills, us encoratjàvem a viure d'una manera digna de Déu.*

Pau, com el Bon Pastor que *dóna la seva vida per les ovelles* (Jn 10,11), els *hauria donat fins i tot la pròpia vida.*

Fruit d'aquest amor i de la força de l'Esperit, *quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu l'acollireu com allò que és de veritat: paraula de Déu que treballa eficaçment en vosaltres.*

Dins la secció del Ministeri a Jerusalem i abans del Discurs escatològic, Mt presenta acusacions contra *els qui us parlen des de la càtedra de Moisès.* Jesús avisa: *Compliu el que us diuen; però no feu com ells. Perquè diuen i no fan.*

Quin retrat més clar i més dur! *Diuen i no fan.*

Avís plenament actual sobretot pels qui exercim la missió d'acompanyar en el camí de la fe.

Avís en doble sentit perquè en el camí de creixement en la fe tots som guies de l'altre i tots també som guiats per l'altre.

Com a germà cridat acompanyar i animar els altres m'haig de revisar cada dia si de debò faig allò que ensenyem i demano als altres.

Com a company de camí de tants germans, m'haig de preguntar quines són les veus que més escolto: els testimonis fidels de Crist i del seu Evangeli o les veus que m'afalguen?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (MI 1,14b-2,2b.8-10)

Jo sóc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

¿No tenim tots un mateix pare? ¿No ens ha creat el mateix Déu? ¿Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

▶ Salm responsorial (130)

R. *Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.*

El meu cor no és ambiciós, Senyor, / no són altius els meus ulls; / visc sense pretensions de grandeses, / o de coses massa altes per a mi. R.

Em mantinc en una pau tranquil·la, / com un nen a la falda de la mare, / tot esperant els vostres dons. R.

Israel espera en el Senyor / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 2,7b-9.13)

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la Bona Nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us va fer estimar: Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acollireu com allò que és de veritat: no paraula d'homes, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els que heu cregut.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludí a les places i els doni el nom de "rabí", o sigui "mestre". Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir "guies", perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres, ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit».

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 1,14b-2,2b.8-10)

Yo soy el gran rey, dice el Señor del universo, y todas las naciones temen mi nombre. Esto es lo que os mando, sacerdotes: Si no escucháis y no ponéis todo vuestro corazón en glorificar mi nombre, dice el Señor del universo, os enviaré la maldición. Os habéis separado del camino recto y habéis hecho que muchos tropiecen en la ley, invalidando la alianza de Leví, dice el Señor del universo. Pues yo también os voy a hacer despreciables y viles para todo el pueblo, ya que vuestra boca no ha guardado el camino recto y habéis sido parciales en la aplicación de la ley. ¿No tenemos todos un mismo padre? ¿No nos creó el mismo Dios? ¿Por qué entonces nos traicionamos unos a otros profanando la alianza de nuestros padres?

▶ Salmo responsorial (130)

R. *Guarda mi alma en la paz, junto a ti, Señor.*

Señor, mi corazón no es ambicioso, / ni mis ojos altaneros; / no pretendo grandezas / que superan mi capacidad. R.

Sino que acallo y modero mis deseos, / como un niño en brazos de su madre; / como un niño saciado / así está mi alma dentro de mí. R.

Espere Israel en el Señor / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 2,7b-9.13)

Hermanos: Nos portamos con delicadeza entre vosotros, como una madre que cuida con cariño de sus hijos. Os queríamos tanto que deseábamos entregaros no sólo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no ser gravosos a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Por tanto, también nosotros damos gracias a Dios sin cesar, porque, al recibir la palabra de Dios que os predicamos, la acogisteis no como palabra humana, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios que permanece operante en vosotros los creyentes.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 23,1-12)

En aquel tiempo, habló Jesús a la gente y a sus discípulos, diciendo: «En la cátedra de Moisès se han sentado los escribas y los fariseos: haced y cumplid todo lo que os digan; pero no hagáis lo que ellos hacen, porque ellos dicen, pero no hacen. Lían fardos pesados y se los cargan a la gente en los hombros, pero ellos no están dispuestos a mover un dedo para empujar. Todo lo que hacen es para que los vea la gente: alargan las filacterias y agrandan las orlas del manto; les gustan los primeros puestos en los banquetes y los asientos de honor en las sinagogas; que les hagan reverencias en las plazas y que la gente los llame "rabí"».

Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar "rabí", porque uno solo es vuestro maestro y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar maestros, porque uno solo es vuestro maestro, el Mesías. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido».